

احترام ویژه علامه حکیمی نسبت به اربابان حکمت اسلامی

آیت الله سید مصطفی محقق داماد در پیام تسلیت خود نوشت: استاد حکیمی، هرچند رهبر فکری برای نظریه تفکیک شناخته می‌شد...

آیت الله سید مصطفی محقق داماد در پیام تسلیت خود نوشت: استاد حکیمی، هرچند رهبر فکری برای نظریه تفکیک شناخته می‌شد، اما آنچه من شاهد آن بودم، ادب و احترام بالایی بود که این بزرگوار به اربابان حکمت اسلامی می نمود. من مکرر به چشم خود دیده بودم که او در مقابل استاد شهید مطهری با کمال تواضع و احترام برخورد می کرد.

به گزارش ایکننا، در پی درگذشت علامه حکیمی، آیت الله مصطفی محقق داماد در پیامی به بیان نحوه آشنایی خود با آن مرحوم پرداخته است. متن پیام از نظر می گذرد؛

شنیدم که چون قوی زیبا بمیرد
فریبنده زاد و فریبا بمیرد
شب مرگ، تنها نشیند به موجی
رود گوشه ای دور و تنها بمیرد
در آن گوشه، چندان غزل خواند آن شب
که خود در میان غزل ها بمیرد
چو روزی ز آغوش دریا برآمد
شبی هم در آغوش دریا بمیرد
تو دریای من بودی، آغوش وا کن
که می خواهد این قوی، زیبا بمیرد

حدود ۵۵ سال پیش، نخستین بار مرحوم استاد حکیمی را در یکی از حجرات مدرسه نواب مشهد زیارت کردم. من که آن روز طلبه ای جوان بودم، خود را در مقابل مردی یافتم که «جهان بنشسته در گوشه ای» بود و از دامانش ادب و فضل سرازیر می شد. دستار خاکستری رنگی بر سر، و نه قبا بلکه پالتوی بلندی بر تن داشت. تسلطش بر ادبیات فارسی، ادبیات عرب، تاریخ، رجال و حدیث مرا خیره کرد. استاد حکیمی که اصالتا اهل اردکان یزد و بزرگ شده خراسان بود، به زودی برای من به عنوان الگوی عالم عامل شناخته شد. آثار قلمی حکیمی، نشان دهنده ذوق سلیم در نگارش پارسی و عربی است.

استاد حکیمی، هر چند رهبر فکری برای نظریه تفکیک شناخته می شد، اما از نظر اخلاقی مایلیم به یک نکته اشاره کنم؛ آنچه من شاهد آن بودم، ادب و احترام بالایی بود که این بزرگوار به اربابان حکمت اسلامی می نمود. من مکرر به چشم خود دیده بودم که او در مقابل استاد شهید مطهری با کمال تواضع و احترام برخورد می کرد. به خاطر دارم روزی مرحوم حکیمی به من تلفن فرمودند و گفتند که شنیده ام برخی دوستان در نظر دارند که مجموعه مقالاتی در تکریم استاد مهدی حائری یزدی فراهم آورند، فرمودند من هم مایلیم نسبت به این شخصیت بزرگ، ادای وظیفه کنم. همه فضلا می دانند، استاد مهدی حائری یزدی که به هر حال یک فیلسوف شناخته شده بود ولی ایشان با کمال ادب و احترام مقاله بسیار محققانه ای نوشتند و برای من فرستادند که در آن مجموعه منتشر شود.

مرحوم حکیمی، آرمانش تحقق عدالت علوی بود، ولی مناسب است این شعر محی الدین بن عربی را من در اینجا بخوانم. وقتی به محی الدین بن عربی خبر دادند که جنازه ابن رشد اندلسی، حکیم معروف را به دروازه قرطبه می آورند، محی الدین بن عربی درسش را تمام کرد و به اتفاق دوستان و شاگردانش به استقبال جنازه آمد، ایستاد ملاحظه کرد که پیکر ابن رشد را بر تابوتی بر استری قرار داده بودند و برای حفظ توازن بار، طرف دیگرش را کتابها و تألیفات او نهاده اند. محی الدین شروع کرد زیر لب با البدهاء این بیت را زمزمه کرد و گفت: «هذا الحکیم و هذه آثاره، یا لیتی شعری هل اتت آماله»، یعنی این جنازه حکیم است و آن هم آثار علمی و قلمی اوست. ای کاش می دانستم که آیا او به آرزوها و آمالش رسید؟

ما جا دارد، امروز به استادمان جناب حکیمی بگوئیم؛ ای استاد، سال ها برای تحقق عدالت علوی قلم زدی، سخن ها گفتی، خون دل ها خوردی، فریادها زدی. آیا به آرزویت رسیدی؟

به هر حال آیه قرآن مجید را تلاوت کنیم: «وَسَلَامٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا». قرآن مجید، از زبان حضرت عیسی می

گوید. ما خطاب به استاد حکیمی، با الهام و گرتة گیری از قرآن مجید می گوئیم سلام بر تو، روزی که زندگی می کردی و قلم می زدی و می نوشتی و امروز که از میان ما رفتی، و سلام بر تو روزی که دو مرتبه، در پیشگاه خدا حاضر می شوی.

عاشَ سَعِيداً وَ مَاتَ سَعِيداً.